

Arrest

nr. 333 804 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2019 huwt de verzoekende partij met de heer K.E.F. in Tunesië.

1.2. Op 19 november 2020 wordt de verzoekende partij in het kader van gezinshereniging met de heer K.E.F. in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2021. Deze machtiging tot verblijf wordt één maal verlengd, tot 31 oktober 2022.

1.3. Op 17 juni 2022 laat de heer K.E.F. aan de Cel Schijnrelaties van de stad A. weten dat zijn huwelijk met de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft. Op 4 juli 2022 laat hij dit eveneens weten aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.4. Op 3 december 2022 wordt er een negatieve woonstcontrole uitgevoerd.

1.5. Op 17 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 322 754 van 3 maart 2025 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 26 maart 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ingevolge het arrest dd. 03.03.2025 dient onze dienst een nieuwe beslissing te nemen over de verblijfsmachtiging van betrokkene.

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden: de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 06.04.2019 met de heer E.F., K. (...), RR(...). Samen kregen ze 1 kind E.F., Y. (...) (RR (...)). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 13.09.2020, dit in functie van haar echtgenoot, de heer E.F., K. (...) (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 19.11.2020 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 31.10.2021. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 31.10.2022.

Op 04.07.2022 kreeg de dienst Vreemdelingenzaken de eerste mail van de referentiepersoon met de melding dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk bleek te zijn. De referentiepersoon heeft op 17.06.2022 voor de eerste keer de melding gedaan bij cel Schijnrelaties bij de stad A. (...). Deze mail bevatte de melding dat betrokkene en de referentiepersoon een schijn- of gedwongen relatie hadden. Volgens de referentiepersoon zijn ze reeds gescheiden in Tunesië én verblijft betrokkene op dat moment (dd. 17.06.2022) in Tunesië.

Op 09.11.2022 vroeg onze dienst aan de stad A. (...) om een samenwoonstcontrole uit te voeren en het resultaat daarvan zo snel mogelijk aan ons over te maken. Op 02.03.2023 ontving onze dienst een negatieve woonstcontrole, uitgevoerd dd. 03.12.2022. Na telefonisch contact met de referentiepersoon heeft deze verklaart dat hun relatie beëindigd werd én dat hij al enkele maanden ergens anders woont.

Volgens de gegevens van het rijksregister was er officieel geen samenwoonst meer tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 09.02.2023. Meer zelfs, in het Rijksregister staat dat op 21.03.2024 betrokkene en referentiepersoon uit het echt zijn gescheiden (Uitspraak door Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen op 29.01.2024 overgeschreven op 09.04.2024).

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 09.02.2023 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Op 04.07.2022 ontvingen wij een mail van de stad A. (...) waarin de referentiepersoon de melding maakt dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk bleek te zijn. De referentiepersoon heeft op 17.06.2022 voor de eerste keer de melding gedaan bij cel Schijnrelaties bij de stad A. (...). Volgens de referentiepersoon zijn ze reeds gescheiden in Tunesië én verblijft betrokkene op dat moment (dd. 17.06.2022) in Tunesië.

Op 25.10.2022 kregen wij een tweede mail van de Stad A. (...) – cel Schijnrelaties dat de referentiepersoon de melding maakte dat betrokkene enkel met hem huwde voor verblijfsrecht te verkrijgen. De referentiepersoon schreef hierbij een verklaring waarom hij en betrokkene niet meer samenwoonde:

“De problemen zijn begonnen na dat het visum van mijn schoonmoeder was geweigerd. Mijn vrouw is dan mij gaan verwijten dat het door mij is het geweigerd, terwijl ik mijn best heb gedaan door haar garantverklaring te sturen en alle nodige documenten te bezorgen. Kort daarna ben ik samen met haar naar Tunisia gegaan om de te kalmeren, maar in Tunisia heeft ze tegen mij gezegd dat ze niet van mij houdt maar dat ze met mij is getrouwd vanwege een verblijfsvergunning in België. En zij is dan spoorloos verdwenen in Tunisia en ik ben alleen teruggekeerd naar België.

Eenmaal in België heb ik de Ideaal wonen (De woningmaatschappij) gemeente in de hoogte gebracht dat ze met mij is getrouwd om een verblijfsvergunning te bekomen in België.

In de afgelopen zomer op 2 juli ben ik teruggekeerd naar Tunisia, daar ben ik de man van haar zus tegen gekomen en heb hem verteld over de stappen die ik al genomen had in België. Blijkbaar heeft hij dat aan haar verteld, want toen ik terug keerde naar België kon ik mijn woning niet in omdat de slot veranderd was. Ik

ben naar de politie gestapt en daar bleek dat er aangifte tegen mij was van haar, dat ik haar zou geslagen en bedreigd hebben.

De politie heeft mijn verklaring genomen en mij laten beschikken. Ik heb aan de politie ook verklaart dat ik niet meer samen met haar verder wil. De magistraat heeft ter preventie mij het verbod opgelegd om de woning te betreden en rade mij om een procedure op te starten bij de vrederechter. En ik werd niet vervolgd omdat er geen bewijs of medisch attest was. Mijn advocaat is met de procedure bezig. In afwachting daar van verblijf ik hier en daar samen met mijn zoontje van zeven jaar.

Ik kan hierbij verklaren dat ik nooit agressief was tegen haar of wie dan ook."

In deze mail dd. 25.10.2022 werd er ook een weergave bijgevoegd van alle acties die ondernomen zijn als opvolging van het buitenlands huwelijk door de Cel Schijn en Afgedwongen Huwelijken. Hierin wordt het relaas gegeven van de eerste melding van de referentiepersoon op 27.06.2022 tot en met 25.10.2022 waarin wij een relatieschets hebben mogen ontvangen. Opvallend is wel dat enkel de referentiepersoon tot en met 25.10.2022 gehoord is én nog niet betrokkene. Wij houden er dus ook rekening mee dat dit een éézijdige verklaring is én betrokkene de kans nog niet heeft gekregen om haar kant van het verhaal te vertellen.

Op 22.09.2022 kregen wij echter de verlengingsaanvraag toegestuurd om het verblijfsrecht van betrokkene eventueel te verlengen. Betrokkene legde volgende bijlagen voor:

- Tunesisch paspoort van betrokkene, geldig tot 16.06.2024;
- Attest van Christelijke Mutualiteit dd. 16.09.2022 betreffende de uitkering die de referentiepersoon kreeg wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode van 01.01.2022 tot en met 31.08.2022;
- Attest van het OCMW dat verklaart dat zowel betrokkene als de referentiepersoon financieel niet ten laste te zijn van het OCMW van A. (...) dd. 12 & 15.09.2022;
- Attest van een ziektekostenverzekering dd. 16.09.2022 van alle gezinsleden;
- Attest 'Bevestiging van het volgen van een verplicht inburgeringstraject bij Inburgering Atlas Antwerpen' dd. 24.06.2022;
- Huurcontract, opgemaakt dd. 22.03.2021 met bijhorend registratiebewijs dd. 05.11.2021

Op 01.09.2022 werd ons al het blanco strafregister dd. 01.09.2022 van betrokkene doorgestuurd. Het is wel opmerkelijk dat betrokkene in haar verlengingsaanvraag niets vermeld over het feit dat ze eventueel slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld. Ze verzwijgt ook het feit dat zij niet meer samenwoont met de referentiepersoon én heeft ook alle documenten van de referentiepersoon voorgelegd.

Naar aanleiding van de verlengingsaanvraag van betrokkene én de meldingen die de referentiepersoon maakte bij de cel schijnrelaties bij de stad A. (...) heeft onze dienst op 09.11.2022 aan de stad A. (...) gevraagd om een samenwoonstcontrole uit te voeren en het resultaat daarvan zo snel mogelijk aan ons over te maken. Op 02.03.2023 ontving onze dienst een negatieve woonstcontrole, uitgevoerd dd. 03.12.2022. De wijkagent is drie keer ter plaatse geweest om een woonstcontrole uit te voeren op het aangegeven adres, namelijk op 30.11, 01.12 en 03.12.2022. Iedere keer werd er niemand op het adres aangetroffen. Naar aanleiding van de niet succesvolle woonstcontroles, telefoneerde de wijkagent naar de referentiepersoon die verklaart dat hun relatie beëindigd werd én dat hij al enkele maanden ergens anders woont. De referentiepersoon verklaart ook dat ze al in een rechtszaak verwikkeld zijn.

Op 16.03.2023 wordt er een nieuwe, uitgebreide relatieschets geleverd door de referentiepersoon over zijn gebeurtenissen binnen het huwelijk. De referentiepersoon verklaart in deze schets:

"In december 2018 via facebook heb ik Af (...) leren kennen, zij was toen in Tunisia en ik was in België. Januari 2019 ben ik naar Tunesië en daar heb ik haar een keer gezien in de woning van haar Moeder. Ik ben drie weken in Tunesië gebleven maar ik heb haar niet meer gezien. Het contact met haar is dan telefonisch gebleven ook na dat ik terug keerde naar België. Ze begon te klagen over het leven in Tunesië en de familie problemen. En ze wilde zo snel mogelijk met mij trouwen. (...)

Dus in 6 april waren we officieel getrouwd, Gelijk daarna wilde ze de documenten verzamelen om de gezinshereniging aan te vragen via de ambassade van België in Tunesië. Ook al wilde ik wachten om elkaar beter te leren kennen maar zij drong om naar België te komen. We hebben gewacht op het antwoord van de ambassade, maar het pandemie van de Covid_19 en er was nog geen beslissing, en de Grenzen waren toe in Europa. Toen begon ze al hysterisch te doen en gaf me de schuld dat het te lang duurde, en dat ik wel geld had en geen lening nodig had. Het was allemaal verzongen door mij volgens haar.

In augustus 2020 is de goedkeuring van de visum gekomen. In september 2020 ben ik haar gaan halen naar België.

In België heb ik haar het contract van de lening getoond, wat ervoor heeft gezorgd dat ze mij wel geloofde over de lening en ze heeft haar excuses aan geboden en ik heb ze aanvaard. Eenmaal in België wilde ze zo snel mogelijk zwanger raken maar het gemeenschap mocht alleen tijdens de dagen dat de kans hoog was om zwanger te worden. (...) In 28 september 2021 was de geboorte van mijn zoon Y. (...), maar DE visum van haar moeder werd niet goed gekeurd door Het DVZ . Vanaf dan zijn de problemen met haar begonnen, Ze gaf mij de schuld van de weigering van het visum. Ik heb geantwoord dat ik mijn best heb gedaan om de visum aanvraag te laten slagen en dat het niet aan mij is om te beslissen of ze het krijgt of niet.

In Tunesië hebben een geboortefeestje gegeven voor de zoon Y. (...). In deze periode is een conflict ontstaan tussen Haar en mijn moeder, Zij wilde toen naar de woning van haar ouders gaan om daar te verblijven. Ik vroeg haar waarom? Haar antwoord was: Ik ga toch niet bij je blijven, ik ben met je getrouwd alleen vanwege de Belgische papieren. Ik heb dit niet serieus genomen omdat ze boos was.

Ik heb toen geweigerd maar naar 1 maand is ze toch mogen gaan en ik heb ze zelf naar haar ouders gebracht. De bedoeling was om daar voor 3 dagen te blijven en terug te keren. Ik belde haar naar 3 dagen maar haar telefoon was uit. Op 11 mei 2022 werd gebeld door een agent in het politiebureau met de vraag om langs te komen.

Ik ben op 14 mei naar het politiebureau gegaan, ik ben verhoord geweest vanwege slagen en verwondingen en ze had ook een valse dokterscertificaat bleek later. En dat ik haar papieren bij me had (wat niet waar was) Zij was ook aanwezig in het politiebureau, Ik mocht direct beschikken na verhoor. Het dossier werd gesiponeerd. Toen we buiten waren heb ik haar gevraagd om mee te gaan naar ons huis, Haar antwoord was: Ik ga nooit meer terug bij, het uit tussen ons Ik ben met je getrouwd alleen maar voor de Belgische papieren.

Op 1 mei ben ik terug gekeerd naar België, na 2 dagen heb contact genomen met de man van haar zus in Tunesië. Om te vragen naar haar en naar mijn zoon, hij antwoorde dat hij geen contact met hun heeft, en dat hij voor mij ging vragen waar ze zijn. (...)

2 juli 2022 Ben naar Tunisie samen met mijn zoon Z. (...) gegaan, Daarna ben ik ook naar haar ouders gegaan om te vragen naar haar en naar mijn zoon Y. (...). Ze zeiden tegen mij dat ze niet wisten waar ze was, Ik heb toen Babymelk en luiers en medicatie voor Y. (...) achter gelaten.

Eind Augustus ben ik terug gekeerd naar België samen met mijn zoon Z. (...). Toen ik de deur van de woning wilde openen was dat niet mogelijk. Ik hoorde mijn zoon huilen en belde aan maar er werd niet geopend, ik belde toen de politie, ze kwamen ter plaatse en ze heeft voor ze geopend. Ze heeft ook papieren overhandigd en ik moest mee naar bureau. Ik werd verhoord en moest wachten maar mocht op de procureur, De procureur heeft beslist dat ik kon beschikken maar ik mocht mijn woning niet in. Dit allemaal door haar verzongen om haar papieren niet te verliezen omdat ze via gezinshereniging hier verblijft."

Wij houden er rekening mee dat dit enkel het relaas weergeeft vanuit het standpunt van de referentiepersoon. Aangezien dit een éézijdige verklaring is, nemen we dit dus niet automatisch aan als de waarheid. Het geeft ons hooguit een mogelijke indicatie van wat er gebeurd kan zijn. Dit wil niet zeggen dat wij er automatisch vanuit gaan dat dit ook effectief zo gebeurd is. Op dit moment heeft betrokkene echter nog steeds niet haar kant van het verhaal aan onze dienst overgemaakt en kunnen wij dus enkel het standpunt van de referentiepersoon in acht houden.

Op basis de gegevens uit het administratief dossier en het Rijksregister maakte onze dienst op 03.04.2023 een hoorrecht op. In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwogen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Aangezien betrokkene tot op dat moment nog geen beroep had gedaan op art.11 §2, vierde lid als eventueel slachtoffer van intrafamiliaal geweld, konden wij dit nog niet aanhalen in ons hoorrecht dd. 03.04.2023. Onze instructie luidde als volgt:

"Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er sedert 09.02.2023 geen samenwoning is met de referentiepersoon in functie van wie u naar België bent gekomen. De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot die met hem komt samenleven".

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Deze instructie werd op 25.04.2023 aan betrokkene aangetekend verzonden. Daarnaast werd een tweede instructie dd. 03.04.2023 opgesteld om de reden van geen samenwoning meer te achterhalen door betrokkene op het bureau uit te nodigen. Deze brief werd ook aangetekend verzonden naar betrokkene, terwijl dit niet de bedoeling was. Hierdoor werd betrokkene nooit op kantoor uitgenodigd om haar kant van het verhaal te vertellen aan de ambtenaren van het stadsbestuur A. (...). Er werd alsnog een kans gegeven aan betrokkene via onze instructie dd. 06.09.2023 om de ontbrekende samenwoning te verklaren.

In reactie op onze instructies dd. 03.04.2023 legde betrokkene documenten voor om de ontbrekende samenwoning te verantwoorden. De volgende documenten ontving onze dienst van de stad A. (...) dd.

04.09.2023 in verscheidene mails:

- Deel 1:
 - o Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - o Onze vraag aan de stad A. (...) om de reden van geen samenwoning meer te achterhalen dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - o Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023;
 - o Instructie van de stad A. (...) met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
 - o Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;

- o Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - o Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M.A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - o PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
 - o PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - Deel 2:
 - o Wat reeds werd doorgestuurd in deel 1:
 - ☐ Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023;
 - ☐ Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - ☐ Instructie van de stad A. (...) met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M.A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - ☐ PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
 - ☐ PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6);
 - Deel 3: o PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - o Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (reeds doorgestuurd in deel 2);
 - Deel 4: o Opnieuw dezelfde documenten als verstuurd in de mail met deel 3:
 - ☐ PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - ☐ Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
 - ☐ Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (wat ook reeds werd doorgestuurd in deel 2);
 - Deel 5:
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 6 tot 10);
 - o Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde duur tussen E.L. (...) BV en betrokkene met als startdatum 14.11.2022;
 - o Loonfiches van betrokkene voor de periode van januari tot maart 2023;
 - o Inschrijvingsformulier Nederlands van betrokkene dd. 18.10.2022;
- Op 15.07.2022 meldt betrokkene zich aan bij de politie voor een verklaring af te leggen omtrent opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze verklaring kreeg vorm in het proces-verbaal AN (...) dd. 15.07.2022. In dit PV verklaart betrokkene dat er intrafamiliaal geweld was sinds het begin van het huwelijk op regelmatige basis én dat de referentiepersoon de laatste keer geweld tegen haar gebruikte op 09.05.2022. Op 09.05.2022 was het toenmalig koppel in Tunesië en zou betrokkene lichamelijk geweld moeten doorstaan hebben. De referentiepersoon zou aan haar haar getrokken hebben, op haar gezicht geslaan hebben, alsook op haar lichaam. Dit werd gedaan met een vlakke hand of vuistslagen. Zij verklaart dat ze al meermaals een blauw oog heeft gekregen.
- Betrokkene verklaart ook dat ze nooit in België durfde de stap te zetten om een dokter te raadplegen. Ze heeft wel deze stap durven zetten in Tunesië op 09.05.2022. In België durfde ze nooit het huis te verlaten. De referentiepersoon zou gedreigd hebben met hun benen eraf te kappen als ze naar buiten zou gaan. Betrokkene zou op 09.05.2022 in elkaar geslagen zijn met als resultaat dat haar arm verstuikt was én de referentiepersoon aan haar haar heeft getrokken. Ze heeft hiervan een medisch attest én ze heeft ook een klacht ingediend in Tunesië. Sinds 07.06.2022 is betrokkene terug in België en verklaart ze het volgende:
- "Hij had de documenten van mij en ons zoontje maar hij had gezegd dat ik daarmee niet ging kunnen terugvliegen. Hij wou dat wij in Tunesië bleven maar niet in zijn huis. Ik heb een toeristenvisa aangevraagd en heb zo toch kunnen vluchten. Ik ben uit schrik terug gevlogen. (...)
- Ik ben op de luchthaven aangekomen en beginnen huilen. Een vrouw heeft me onderdak gegeven maar ik kon daar niet blijven. Zo ben ik dan op het CAW terecht gekomen. Via het CAW hebben we het slot van mijn appartement kunnen veranderen en kan ik er toch verblijven. Ik heb ook geen toegang meer tot de bankrekening.
- Hij heeft alles geblokkeerd. Ik had nog maar 5 euro. (...)
- Er zijn voortdurend ook bedreigingen, dat hij me gaat vermoorden. Hij scheldt me voortdurend uit dat ik dom ben en dat niemand mij gaat geloven. (...)

Ik kan niet terug naar Tunesië, ik heb geen mogelijkheid om terug te gaan, ik wil hier blijven. Ik heb heel veel schrik dat hij in augustus terugkomt. Ik wil een contactverbod. Ik ga een advocaat inschakelen om dit te regelen. Ik heb heel veel schrik van hem."

Onze dienst stelt zich ook vragen bij het feit dat betrokkene alsnog een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl zij toen al slachtoffer zou geweest zijn van intrafamiliaal geweld. Betrokkene huwde op 06.04.2019 met de heer E.F., K. (...), diende op 02.08.2019 haar aanvraag in én deze werd op 20.04.2020 goedgekeurd. Op 13.09.2020 reisde betrokkene naar België en wist ze dat één van de voorwaarden was om hier haar verblijf te behouden samenwonen is met de referentiepersoon voor een periode van minstens 5 jaar. Onze dienst stelt zich dus vragen waarom betrokkene, als zijnde reeds anderhalf jaar slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld, om dan nog naar België te reizen waar samenwonen verplicht is met de referentiepersoon. Deze vraagtekens worden ook versterkt door het feit dat betrokkene in het PV aanhaalt dat ze niemand heeft in België, geen enkel netwerk.

Het parket werd telefonisch gecontacteerd op 06.09.2023 met de vraag of er reeds gevolg werd gegeven aan het proces-verbaal AN.(...) dd. 15.07.2022. Het parket bevestigde dat de klacht zonder gevolg werd gezet met als reden onvoldoende bewijzen. Dit antwoord hebben wij ook schriftelijk mogen ontvangen dd. 07.05.2024.

Onze dienst had niet voldoende elementen om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 11 §2, vierde lid. Daarom werd aan betrokkene de kans met de instructie dd. 06.09.2023 om alsnog zich te beroepen op art.11 §2, vierde lid door nieuwe bijkomende stukken voor te leggen die dit moeten staven:

"Naar aanleiding van onze brief dd 03.04.2023 verklaarde u dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld. In het kader hiervan legde u reeds een aantal documenten voor. Zo legde u een bewijs voor dat u in België klacht indiende tegen uw partner. Onze dienst contacteerde het parket en hieruit bleek dat deze klacht geseponeerd werd omwille van onvoldoende bewijs. Gelieve alle stukken aan onze dienst over te maken die u bezit om uw verklaring dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld aan te tonen (vb het vervolg van de klacht die u in Tunesië indiende, medische verslagen, attest van verblijf in een vluchthuis,...)"

Deze werd op 13.09.2023 aan betrokkene overgemaakt via mail.

Op 30.06.2023 hadden wij een eerste document ontvangen. Echter konden wij dit document niet openen en vroegen wij op 06.09.2023 om ons deze documenten opnieuw door te sturen. Deze werden ons opnieuw doorgestuurd op 07.09.2023. Deze mail bevatte exact dezelfde documenten die op 04.09.2023 in 4 verschillende mails werden doorgestuurd. Er werd geen enkel nieuw document meer aangereikt.

Op 13.11.2023 kregen wij een e-loket formulier toegestuurd van betrokkene. Echter werden er geen bijlages toegevoegd. Op 30.01.2024 kreeg onze dienst nieuwe stukken toegestuurd, namelijk:

- Begeleidende brief van de advocaat dd. 12.10.2023;
- 7 ongedateerde foto's om mogelijke verwondingen aan te tonen;

De advocaat haalt aan in zijn schrijven dat de betrokkene ons foto's bezorgd van haar opgelopen verwondingen ingevolge het opgetreden intrafamiliaal geweld. De foto's van betrokkene om mogelijke verwondingen aan te tonen die aan onze dienst werden overgemaakt op 30.01.2024. Deze foto's zijn immers allemaal ongedateerd en wij kunnen als dienst dus ook niet uitmaken uit welke feiten deze blauwe plekken/gebarsten lippen/wonden aan de voeten/etc. voortkwamen. Door het ontbreken van enige context, zijn wij er ook niet van overtuigd of deze verwondingen werden toegebracht door de referentiepersoon of deze verwondingen überhaupt iets te maken hebben geweld tegenover haar. Deze stukken beschouwen wij allerminst als doorslaggevende bewijzen om te concluderen dat betrokkene effectief het slachtoffer is van daden van intrafamiliaal geweld van de referentiepersoon

Daarnaast wijst de advocaat dat de Familierechtbank te Antwerpen dd. 12.01.2023 heeft gelet op de opgeworpen bezorgheden evenwel bij vonnis gewezen op 12 januari 2023 een politieel sociaal onderzoek bevelen om een objectief beeld te krijgen van de situatie tussen partijen. Echter hebben wij tot op heden geen verder bewijs van dit politieel sociaal onderzoek mogen ontvangen. Onze dienst kan er dus ook niet vanuit gaan dat deze effectief werd opgestart en wat het uiteindelijke resultaat hiervan is. Betrokkene hield ons hiervan niet op de hoogte met nieuwe bewijsstukken.

In het vonnis staat vermeld dat er ernstige vermoedens zijn over intrafamiliaal geweld, aangezien deze medisch attest en foto's verwondingen. Echter kunnen wij dit niet staven met bewijsstukken. Wij werden niet in het bezit gesteld van deze info. Wij werden in het bezit gesteld van 7 ongedateerde foto's die voor onze dienst geen intrafamiliaal geweld aantonen. Daarnaast werd een vertaalde versie van het medisch attest doorgestuurd die ze in Tunesië heeft laten opmaken. Wat betreft de vertaling hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd is aangezien dit gebeurde door een beëdigd vertaler. In dit attest wordt verklaard dat betrokkene slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld van haar echtgenoot genaamd M.A. (...). Het is voor onze dienst niet duidelijk wie M.A. (...) is én welke familiale banden ze heeft met deze persoon. Betrokkene heeft destijds een procedure gezinshereniging opgestart in functie van haar toenmalige echtgenoot de heer E.F., K. (...). Aangezien de referentiepersoon niet wordt genoemd als dader en de echtgenoot van betrokkene, kunnen wij hier geen rekening mee houden.

Wat betreft de klacht die betrokkene in Tunesië heeft ingediend in de vorm van een proces-verbaal, hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd aangezien deze werd vertaald door een beëdigd vertaler. Echter hebben wij nooit het authentieke document ontvangen van de klacht betreffende slagen en

verwondingen, voorgebracht bij de rechtbank van eerste aanlag in Tunesië. Zonder de authentieke PV's én medisch attesten kunnen wij geen uitsluitel geven over de vertaalde versies in hoeverre deze authentiek zijn. Bij gevolg kunnen wij geen rekening houden met deze voorgelegde documenten om effectief na te gaan of betrokkene al dan niet slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Tot op heden werden er geen bijkomende documenten meer voorgelegd.

Concluderend kunnen we stellen dat betrokkene wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen. Ze toont enkel aan dat er relationele problemen zijn. Relationele problemen kunnen echter niet gezien worden als intrafamiliaal geweld. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11§2, vierde alinea.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 19.11.2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11, §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met de heer E.F., K. (...). Het koppel heeft 1 gezamenlijk kind, E.F., Y. (...) °2021. In de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 is vastgelegd dat zowel betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind. De omgangsregeling geeft niet aan op welk adres het kind officieel moet ingeschreven staan. Dit impliceert dat beide ouders gelijke rechten hebben met betrekking tot de omgang met hun kind en dat er geen exclusieve verblijfsrechtelijke aanspraken uit de regeling kunnen worden afgeleid. Betrokkene heeft niet voldoende onderbouwd noch aannemelijk gemaakt dat het 'hoger belang van het kind' in gevaar zou komen door de beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken. Het feit dat zij het ouderlijk gezag deelt met de referentiepersoon omtrent hun gezamenlijke kind betekent niet dat betrokkene op basis hiervan kan worden gemachtigd tot verblijf op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van de referentiepersoon. Gezien de ouders het gezag delen; is het dus aannemelijk dat betrokkene zich naar het buitenland wenst te begeven om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. In tussentijd kan de referentiepersoon instaan voor de zorgen voor hun kind totdat betrokkene haar verblijf hier in regel heeft gesteld. Gezamenlijk ouderlijk gezag impliceert immers niet automatisch de noodzaak van fysieke nabijheid, temeer daar de andere ouder – de referentiepersoon – in staat wordt geacht in te staan voor de dagelijkse zorg van het kind gedurende de periode waarin betrokkene haar verblijfstatus in het buitenland opnieuw tracht te regulariseren.

Van andere familiale banden hier in België heeft betrokkene ook niets voorgelegd. Zij heeft zelfs in het proces verbaal verklaart dat ze geen enkel netwerk heeft in België.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. In de beoordeling van de gezinsomstandigheden dient te worden meegenomen dat de referentiepersoon – als ouder met gedeeld ouderlijk gezag – in staat wordt geacht om zorg te dragen voor het kind en diens dagelijkse behoeften te waarborgen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar zoon. Er wordt dus niet beweerde dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met haar kind, integendeel. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Het feit dat betrokkene haar minderjarige zoon een geldige verblijfskaart heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf en ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Naar aanleiding van het arrest dd. 03.03.2025 wordt de afhankelijkheidsband met haar minderjarig kind extra onder de loep genomen. Hierboven wordt er reeds aangehaald dat er in de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 is vastgelegd dat zowel betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind. Dit houdt in dat zowel betrokkene als de referentiepersoon het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind door deze twee ouders worden gedeeld.

Hoewel zowel betrokkene als de referentiepersoon het ouderlijk gezag over het kind uitoefenen en gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de wettelijke, affectieve en financiële zorg, impliceert dit niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Het hoger belang van het kind is een essentiële overweging bij het nemen van beslissingen waarbij het gezinsleven wordt geraakt. Echter betekent dit niet dat het verblijfsrecht van betrokkene automatisch gewaarborgd is. Het gedeelde ouderlijk gezag betekent niet dat

fysieke aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is, noch dat betrokkene wordt vrijgesteld van de verplichting om haar verblijfsmachtiging te regulariseren conform de geldende procedures.

Indien haar verblijfsmachtiging wordt ingetrokken, dient zij haar verblijf opnieuw in overeenstemming te brengen met de wettelijke voorschriften, hetzij door een reguliere aanvraag vanuit het buitenland, hetzij – indien toepasselijk – door een procedure te volgen binnen België volgens de vastgelegde regels. De verplichtingen die voortvloeien uit het gedeelde gezag kunnen op afstand worden ingevuld, mede gezien de beschikbaarheid van moderne communicatiemiddelen en de mogelijkheid tot een bezoekenregeling. Dit betekent dat betrokkene niet noodzakelijk fysiek in België hoeft te verblijven om haar rol als ouder te vervullen en dat de intrekking van haar verblijfsmachtiging geen disproportionele schending van haar rechten of die van het kind vormt. In de zaak *Nunez t. Noorwegen* (2011) oordeelde het Hof dat het hoger belang van het kind niet exclusief mag worden geïnterpreteerd als een verplichting om een ouder verblijfsrecht te verlenen, zeker niet als er andere zorgfiguren beschikbaar zijn en er alternatieve communicatiemogelijkheden bestaan.

Volgens het arrest dd. 03.03.2025 werd er een onzorgvuldige besluitvorming gevormd doordat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet wordt toegelicht door betrokkene en dus klaarblijkelijk deze band niet van die aard beschouwt dat een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan. In vreemdelingenrechtelijke procedures geldt dat de betrokkene zelf de afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarige kind expliciet moet aantonen, vooral wanneer zij zich beroept op het hoger belang van het kind en artikel 8 EVRM om haar verblijf te rechtvaardigen. Hoewel er bij minderjarige kinderen en hun ouders een zekere afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen, is dit geen onweerlegbaar of automatisch verblijfsrechtverlenend gegeven. Het is aan de betrokkene om concreet aan te tonen dat haar fysieke aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van haar kind. Dit heeft betrokkene nagelaten om dit te staven en concreet aan te tonen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in eerdere rechtspraak (bijv. *Jeunesse t. Nederland*, 2014) verduidelijkt dat bij de belangenafweging ook rekening moet worden gehouden met de verblijfsrechtelijke situatie van de ouder en of deze zich bewust in een precair juridisch statuut heeft geplaatst. In dit geval heeft betrokkene de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren via de vastgelegde procedures, hetzij in België indien wettelijk toegestaan, hetzij door een aanvraag in het buitenland in te dienen. Dit toont aan dat er geen sprake is van een onomkeerbare scheiding tussen moeder en kind of van een schending van het hoger belang van het kind.

In dit geval heeft betrokkene niet overtuigend aangetoond dat haar fysieke aanwezigheid in België onmisbaar is voor het welzijn van haar kind of dat het hoger belang van het kind ernstig zou worden geschaad door haar afwezigheid. Bovendien betekent de intrekking van de verblijfsmachtiging niet dat betrokkene haar gezinsleven niet langer kan uitoefenen; zij heeft de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren conform de geldende procedures, hetzij vanuit het buitenland, hetzij – indien toegestaan volgens wettelijke procedures – binnen België. Mocht betrokkene beslissen om haar verblijfsmachtiging te regulariseren vanuit het buitenland, gaat betrokkene ook maar voor een korte periode gescheiden zijn van haar minderjarig kind totdat zij haar verblijf geregulariseerd heeft. In afwachting van deze periode kan betrokkene met haar minderjarig kind contact houden via moderne communicatiemiddelen zoals reeds vermeld.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Indien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in wet bepaalde procedure volgen. In afwachting kunnen zij contact en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Onze dienst concludeert dat –op basis van de voorgelegde stukken en de voor onze dienst beschikbare informatie- de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

De voorgelegde loonfiches, alsook het arbeidscontract tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Een cursus maatschappelijke oriëntatie én Nederlandse lessen volgen, tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, het huurcontract met bijhorend registratiebewijs, een blanco bewijs van

goed gedrag en zeden en een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet, zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het PV met notitienummer AN(...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal is voor onze dienst ook geen bewijs dat betrokkene slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Hierdoor wordt er met dit PV ook geen afbreuk gedaan aan onze vaststelling.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructies dd. 03.04.2023 en 06.09.2023. Gezien de duur van verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen. De voorgelegde attesten van inburgering op naam van betrokkene geven niet aan dat zij een bijzondere band heeft met België. Dit is geen bewijs van bijzondere integratie in het Rijk, maar een minimale (en zelfs in veel gevallen verplichte) inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Geen enkele van de aangebrachte documenten wijst op een bijzonder band of integratie in België. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Gezien haar leeftijd is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §4, 47 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht.

Na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing van 06.05.2024, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. (...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Op 03.04.2025 werd ten aanzien van verzoekende partij een beslissing genomen tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing (zie bijlage).

“(...)”

Verzoekster wenst te doen gelden dat haar kind bij haar ingeschreven staat, verblijft en woont. Verzoekster werpt op dat zij instaat voor de opvoeding van haar kind. Verzoekster werpt op dat het kind hier geboren is, hier steeds gewoond heeft en dat dit kind het herkomstland van verzoekster niet kent.

Verzoekster werpt op dat dit kind hier naar school gaat en dus hier de opvoeding in het Nederlands volgt. Het is duidelijk dat het kind van verzoekster al de belangen in België heeft en geen belangen in het land van herkomst van verzoekster.

Verzoekster kan zich niet met het kind naar het buitenland begeven om aldaar een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 10 vw.

Gelet op de jonge leeftijd van het kind zou dit met verzoekster naar het land van herkomst van verzoekster moeten reizen in afwachting van het bekomen van het visum, wat niet in het belang is van het kind van verzoekster, omdat dit kind geen belang, noch bindingen heeft met dit land. De belangen van het kind van verzoekster zouden dan ook ernstig geschaad worden.

Verzoekster meent dan ook dat de belangen haar minderjarig kind door de handelswijze van verwerende partij geschaad worden en dat verzoekster zich wet degelijk op een uitzonderingsgrond zoals voorzien is in het vierde lid van artikel 11 52 Vw kan beroepen, zodat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de uitzonderingsgrond in hoofde van verzoekster en haar relatie met haar kind.

Dat uit nazicht van de rijksregisters blijkt dat verzoekster wel degelijk samenwoonde met de referentiepersoon, zij het van 01.03.2023 tot en met 23.05.2023 (zie stukken 5 en 6).

Dat verzoekster naar aanleiding van feiten van familiaal geweld op 19.05.2023 klacht indiende bij de politiediensten.

Dat zij omwille van die reden uit de woning van de referentiepersoon vertrok.

Dat dit een moeilijke beslissing is en zij hier nu mee riskeert haar verblijfsrecht te verliezen. Doch dat zij haar geluk voorop stelt aan het hebben van een verblijfsrecht. Zij wenst duidelijk geen schijn hoog te houden!

Dat zij zich geen vragen stelde bij het feit dat verzoekster amper 3 maanden bij de referentiepersoon heeft gewoond en er vervolgens maar meteen vanuit gaat dat verzoekster haar voorwaarden ter kwade trouw niet nakomt.

Dat verzoekster niet liever zou willen dat haar huwelijk stand houdt, doch dat zij weigert samen te wonen en gehuwd te zijn met dergelijke agressieve en gewelddadige partner.

Dat zij vervolgens ook de echtscheidingsprocedure opstartte en deze uitgesproken is.

Dat verweerster met deze informatie niet heeft rekening gehouden.

Met betrekking tot het geweld van de referentiepersoon t.o.v. verzoekster

Zoals eerder aangehaald is verzoekster sinds 24.02.2023 gehuwd met de heer R.B. .

Dat de relatie echter verbroken is en mevrouw op heden niet meer samen woont met haar echtgenoot.

Zij wensen dan ook uit de echt te scheiden. Op heden zijn zij echter nog steeds gehuwd.

Dat tijdens de periode waarin de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, de relatie onder druk kwam te staan.

Dat om deze reden de heer R.B. alle medewerking tot het vervullen van de aanvraag tot gezinshereniging weigerde en verzoekster van zijn adres schrapte.

Dat verzoekster verschillende keren het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Dat haar echtgenoot verzoekster verschillende keren heeft geslagen.

Verzoekster bracht hier ook de politiediensten van op de hoogte.

Zij diende tevens klacht in (zie het stuk 2).

Dat voor verzoekster deze situatie onhoudbaar werd, waardoor zij besloot om weg te gaan.

Verweerster dient immers rekening te houden met alle elementen die hem ter kennis gebracht zijn of in het administratief dossier zitten. Met name de redenen die verzoekster ertoe gebracht hebben een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot. In dat opzicht moet DVZ rekening houden met het huiselijk geweld en bedreigingen die verzoekster heeft verkregen.

In dergelijk geval valt verzoekster immers onder de uitzondering, aangezien zij tijdens het huwelijk of het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat DVZ altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden en dus géén bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft (GwH 17 september 2015, nr. 121/2015). Ten gevolge van arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof vraagt DVZ in

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

Geheel ten overvloede, had verwerende partij, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, verzoekende partij om bijkomende informatie moeten vragen, minstens om bijkomende identiteitsdocument moeten verzoeken.

Het is immers de plicht van verwerende partij om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren.

In casu was het dan ook de plicht van verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen.

Verzoekster kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen." (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verweerder is dan ook onredelijk tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om reden dat verzoekster geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, dient derhalve vernietigd te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden

begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 40*bis*, §4 en 47 van de Vreemdelingenwet, artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit of het rechtszekerheidsbeginsel (in combinatie met het vertrouwensbeginsel) schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissing is genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.7.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle

redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

3.6. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing houder was van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkreeg het verblijfsrecht meer bepaald als echtgenote van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer K.E.F.

De gemachtigde heeft op 26 maart 2025 beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

3.7. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk omdat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd, *in casu* de heer K.E.F., dat gezien het feit dat de verzoekende partij volgens het rijksregister reeds sinds 9 februari 2023 en tot op heden op een ander adres verblijft én dus niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besloten kan worden dat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd, dat uit de bewijzen duidelijk blijkt dat de verzoekende partij al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd en dat de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° (van de Vreemdelingenwet) dus beëindigd kan worden.

De verzoekende partij stelt dat zij naar aanleiding van feiten van familiaal geweld op 19 mei 2023 klacht indiende bij de politiediensten, dat zij omwille van die reden uit de woning van de referentiepersoon vertrok, dat dit een moeilijke beslissing is en zij hiermee nu riskeert haar verblijfsrecht te verliezen, doch dat zij haar geluk voorop stelt aan het hebben van een verblijfsrecht en dat zij geen schijn wenst hoog te houden. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij naar aanleiding van feiten van familiaal geweld op 19 mei 2023 klacht indiende bij de politie en om die reden uit de woning van de referentiepersoon vertrok, zonder dit met enig stuk te staven. De Raad merkt in dit verband ook op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij volgens het rijksregister reeds sinds 9 februari 2023 en tot op heden op een ander adres (dan de referentiepersoon) verblijft, hetgeen de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins weerlegt of ontkracht. Wat er ook van zij, met voornoemd betoog bevestigt de verzoekende partij in wezen de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

De verzoekende partij betoogt dat uit nazicht van de rijksregisters blijkt dat zij wel degelijk samenwoonde met de referentiepersoon, zij het van 1 maart 2023 tot en met 23 mei 2023 en verwijst in dit verband naar stukken vijf en zes bij haar verzoekschrift. De Raad merkt vooreerst op dat stuk vijf bij het verzoekschrift het arrest nr. 322 754 van de Raad van 3 maart 2025 betreft, waaruit geenszins blijkt dat de verzoekende partij in voornoemde periode met de referentiepersoon samenwoonde. Een stuk zes werd, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet bij het verzoekschrift gevoegd. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk met de referentiepersoon samenwoonde van 1 maart 2023 tot en met 23 mei 2023. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er volgens de gegevens van het rijksregister vanaf 9 februari 2023 officieel geen samenwoont meer was tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, hetgeen de verzoekende partij, door louter iets anders te beweren, geenszins weerlegt of ontkracht. Zelfs indien de verzoekende partij aannemelijk zou maken dat zij van 1 maart 2023 tot en met 23 mei 2023 met de referentiepersoon samenwoonde, *quod non in casu*, toont zij hiermee niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing, die werd genomen op 26 maart 2025, te stellen dat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat de verwerende partij zich geen vragen stelde bij het feit dat zij amper drie maanden bij de referentiepersoon heeft gewoond en er vervolgens maar meteen vanuit gaat dat zij haar voorwaarden te kwader trouw niet nakomt, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij maar drie maanden

bij de referentiepersoon heeft gewoond. In de bestreden beslissing kan evenmin worden gelezen dat de verwerende partij er maar meteen vanuit gaat dat de verzoekende partij haar voorwaarden te kwader trouw niet nakomt, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt dat zij niets liever zou willen dan dat haar huwelijk stand houdt, doch dat zij weigert samen te wonen en gehuwd te zijn met dergelijke agressieve en gewelddadige partner, dat zij vervolgens ook de echtscheidingsprocedure opstartte en deze uitgesproken is. Zij bevestigt daarmee opnieuw de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt vermeld dat in het rijksregister staat dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op 21 maart 2024 uit de echt zijn gescheiden. Waar de verzoekende partij wijst op haar agressieve en gewelddadige ex-partner, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.9., waaruit blijkt dat de verwerende partij met deze verklaringen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met voornoemde informatie geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.8. De verzoekende partij stelt dat zij sinds 24 februari 2023 gehuwd is met de heer R.B., dat de relatie echter verbroken is en zij op heden niet meer samenwoont met haar echtgenoot, dat zij dan ook uit de echt wensen te scheiden, dat zij op heden echter nog steeds gehuwd zijn, dat tijdens de periode waarin de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, de relatie onder druk kwam te staan en dat om deze reden de heer R.B. alle medewerking tot het vervolledigen van de aanvraag tot gezinshereniging weigerde en haar van zijn adres schrapte.

Dit betoog heeft geen betrekking op de verzoekende partij en haar situatie, minstens legt de verzoekende partij hiervan geen enkel stavingstuk voor. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verzoekende partij op 6 april 2019 huwde met de heer K.E.F., dat zij op 13 september 2020 naar België reisde met een D-visum B11, dit in functie van haar echtgenoot, de heer K.E.F., en op 19 november 2020 in het bezit werd gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 31 oktober 2021, dat in het rijksregister staat dat de verzoekende partij en de referentiepersoon, *in casu* de heer K.E.F., op 21 maart 2024 uit de echt zijn gescheiden, wat steun vindt in het administratief dossier en in de feitenuiteenzetting en het gevoegde echtscheidingsvonnis bij het verzoekschrift.

3.9. De verzoekende stelt dat zij zich wel degelijk op de uitzonderingsgrond, zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, kan beroepen en wijst in dit verband op het geweld van de referentiepersoon ten opzichte van haar. Zij betoogt dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen die haar ter kennis gebracht zijn of in het administratief dossier zitten, met name de redenen die haar ertoe gebracht hebben een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot, dat in dat opzicht de verwerende partij rekening moet houden met het huiselijk geweld en de bedreigingen die zij heeft gekregen, dat zij in dergelijk geval immers valt onder de uitzondering, aangezien zij tijdens het huwelijk het slachtoffer was van huiselijk geweld, dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld, zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden en dus géén bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft.

Artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Op basis de gegevens uit het administratief dossier en het Rijksregister maakte onze dienst op 03.04.2023 een hoorrecht op. In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwogen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Aangezien betrokkene tot op dat moment

nog geen beroep had gedaan op art.11 §2, vierde lid als eventueel slachtoffer van intrafamiliaal geweld, konden wij dit nog niet aanhalen in ons hoorrecht dd. 03.04.2023. Onze instructie luidde als volgt:

“Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er sedert 09.02.2023 geen samenwoonst is met de referentiepersoon in functie van wie u naar België bent gekomen. De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: “Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot die met hem komt samenleven”.

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Deze instructie werd op 25.04.2023 aan betrokkene aangetekend verzonden. Daarnaast werd een tweede instructie dd. 03.04.2023 opgesteld om de reden van geen samenwoonst meer te achterhalen door betrokkene op het bureau uit te nodigen. Deze brief werd ook aangetekend verzonden naar betrokkene, terwijl dit niet de bedoeling was. Hierdoor werd betrokkene nooit op kantoor uitgenodigd om haar kant van het verhaal te vertellen aan de ambtenaren van het stadsbestuur A. (...). Er werd alsnog een kans gegeven aan betrokkene via onze instructie dd. 06.09.2023 om de ontbrekende samenwoonst te verklaren.

In reactie op onze instructies dd. 03.04.2023 legde betrokkene documenten voor om de ontbrekende samenwoonst te verantwoorden. De volgende documenten ontving onze dienst van de stad A. (...) dd.

04.09.2023 in verscheidene mails:

• Deel 1:

- o Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
- o Onze vraag aan de stad A. (...) om de reden van geen samenwoonst meer te achterhalen dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
- o Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023;
- o Instructie van de stad A. (...) met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
- o Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;
- o Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
- o Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M.A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
- o PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
- o PV met notitienummer AN(...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.

• Deel 2:

o Wat reeds werd doorgestuurd in deel 1:

- ☐ Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023;
- ☐ Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
- ☐ Instructie van de stad A. (...) met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
- ☐ Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;
- ☐ Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
- ☐ Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M.A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
- ☐ PV met notitienummer AN(...) dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
- ☐ PV met notitienummer AN(...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
- o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6);
- Deel 3: o PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal. o Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
- o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (reeds doorgestuurd in deel 2);
- Deel 4: o Opnieuw dezelfde documenten als verstuurd in de mail met deel 3:
 - ☐ PV met notitienummer AN (...) dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - ☐ Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
 - ☐ Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (wat ook reeds werd doorgestuurd in deel 2);
- Deel 5:

- o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 6 tot 10);
- o Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde duur tussen E.L. (...) BV en betrokkene met als startdatum 14.11.2022;
- o Loonfiches van betrokkene voor de periode van januari tot maart 2023;
- o Inschrijvingsformulier Nederlands van betrokkene dd. 18.10.2022;

Op 15.07.2022 meldt betrokkene zich aan bij de politie voor een verklaring af te leggen omtrent opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze verklaring kreeg vorm in het proces-verbaal AN (...) dd. 15.07.2022. In dit PV verklaart betrokkene dat er intrafamiliaal geweld was sinds het begin van het huwelijk op regelmatige basis én dat de referentiepersoon de laatste keer geweld tegen haar gebruikte op 09.05.2022. Op 09.05.2022 was het toenmalig koppel in Tunesië en zou betrokkene lichamelijk geweld moeten doorstaan hebben. De referentiepersoon zou aan haar haar getrokken hebben, op haar gezicht geslaan hebben, alsook op haar lichaam. Dit werd gedaan met een vlakke hand of vuistslagen. Zij verklaart dat ze al meermaals een blauw oog heeft gekregen.

Betrokkene verklaart ook dat ze nooit in België durfde de stap te zetten om een dokter te raadplegen. Ze heeft wel deze stap durven zetten in Tunesië op 09.05.2022. In België durfde ze nooit het huis te verlaten. De referentiepersoon zou gedreigd hebben met hun benen eraf te kappen als ze naar buiten zou gaan. Betrokkene zou op 09.05.2022 in elkaar geslagen zijn met als resultaat dat haar arm verstuikt was én de referentiepersoon aan haar haar heeft getrokken. Ze heeft hiervan een medisch attest én ze heeft ook een klacht ingediend in Tunesië. Sinds 07.06.2022 is betrokkene terug in België en verklaart ze het volgende:

"Hij had de documenten van mij en ons zoontje maar hij had gezegd dat ik daarmee niet ging kunnen terugvliegen. Hij wou dat wij in Tunesië bleven maar niet in zijn huis. Ik heb een toeristenvisa aangevraagd en heb zo toch kunnen vluchten. Ik ben uit schrik terug gevlogen. (...)

Ik ben op de luchthaven aangekomen en beginnen huilen. Een vrouw heeft me onderdak gegeven maar ik kon daar niet blijven. Zo ben ik dan op het CAW terecht gekomen. Via het CAW hebben we het slot van mijn appartement kunnen veranderen en kan ik er toch verblijven. Ik heb ook geen toegang meer tot de bankrekening.

Hij heeft alles geblokkeerd. Ik had nog maar 5 euro. (...)

Er zijn voortdurend ook bedreigingen, dat hij me gaat vermoorden. Hij scheldt me voortdurend uit dat ik dom ben en dat niemand mij gaat geloven. (...)

Ik kan niet terug naar Tunesië, ik heb geen mogelijkheid om terug te gaan, ik wil hier blijven. Ik heb heel veel schrik dat hij in augustus terugkomt. Ik wil een contactverbod. Ik ga een advocaat inschakelen om dit te regelen. Ik heb heel veel schrik van hem."

Onze dienst stelt zich ook vragen bij het feit dat betrokkene alsnog een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl zij toen al slachtoffer zou geweest zijn van intrafamiliaal geweld. Betrokkene huwde op 06.04.2019 met de heer E.F., K. (...), diende op 02.08.2019 haar aanvraag in én deze werd op 20.04.2020 goedgekeurd. Op 13.09.2020 reisde betrokkene naar België en wist ze dat één van de voorwaarden was om hier haar verblijf te behouden samenwonen is met de referentiepersoon voor een periode van minstens 5 jaar. Onze dienst stelt zich dus vragen waarom betrokkene, als zijnde reeds anderhalf jaar slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld, om dan nog naar België te reizen waar samenwonen verplicht is met de referentiepersoon. Deze vraagtekens worden ook versterkt door het feit dat betrokkene in het PV aanhaalt dat ze niemand heeft in België, geen enkel netwerk.

Het parket werd telefonisch gecontacteerd op 06.09.2023 met de vraag of er reeds gevolg werd gegeven aan het proces-verbaal AN(...) dd. 15.07.2022. Het parket bevestigde dat de klacht zonder gevolg werd gezet met als reden onvoldoende bewijzen. Dit antwoord hebben wij ook schriftelijk mogen ontvangen dd. 07.05.2024.

Onze dienst had niet voldoende elementen om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 11 §2, vierde lid. Daarom werd aan betrokkene de kans met de instructie dd. 06.09.2023 om alsnog zich te beroepen op art.11 §2, vierde lid door nieuwe bijkomende stukken voor te leggen die dit moeten staven:

"Naar aanleiding van onze brief dd 03.04.2023 verklaarde u dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld. In het kader hiervan legde u reeds een aantal documenten voor. Zo legde u een bewijs voor dat u in België klacht indiende tegen uw partner. Onze dienst contacteerde het parket en hieruit bleek dat deze klacht geseponeerd werd omwille van onvoldoende bewijs. Gelieve alle stukken aan onze dienst over te maken die u bezit om uw verklaring dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld aan te tonen (vb het vervolg van de klacht die u in Tunesië indiende, medische verslagen, attest van verblijf in een vluchthuis,...)"

Deze werd op 13.09.2023 aan betrokkene overgemaakt via mail.

Op 30.06.2023 hadden wij een eerste document ontvangen. Echter konden wij dit document niet openen en vroegen wij op 06.09.2023 om ons deze documenten opnieuw door te sturen. Deze werden ons opnieuw doorgestuurd op 07.09.2023. Deze mail bevatte exact dezelfde documenten die op 04.09.2023 in 4 verschillende mails werden doorgestuurd. Er werd geen enkel nieuw document meer aangereikt.

Op 13.11.2023 kregen wij een e-loket formulier toegestuurd van betrokkene. Echter werden er geen bijlages toegevoegd. Op 30.01.2024 kreeg onze dienst nieuwe stukken toegestuurd, namelijk:

- Begeleidende brief van de advocaat dd. 12.10.2023;
- 7 ongedateerde foto's om mogelijke verwondingen aan te tonen;

De advocaat haalt aan in zijn schrijven dat de betrokkene ons foto's bezorgd van haar opgelopen verwondingen ingevolge het opgetreden intrafamiliaal geweld. De foto's van betrokkene om mogelijke verwondingen aan te tonen die aan onze dienst werden overgemaakt op 30.01.2024. Deze foto's zijn immers allemaal ongedateerd en wij kunnen als dienst dus ook niet uitmaken uit welke feiten deze blauwe plekken/gebarsten lippen/wonden aan de voeten/etc. voortkwamen. Door het ontbreken van enige context, zijn wij er ook niet van overtuigd of deze verwondingen werden toegebracht door de referentiepersoon of deze verwondingen überhaupt iets te maken hebben geweld tegenover haar. Deze stukken beschouwen wij allerm minst als doorslaggevende bewijzen om te concluderen dat betrokkene effectief het slachtoffer is van daden van intrafamiliaal geweld van de referentiepersoon

Daarnaast wijst de advocaat dat de Familierechtbank te Antwerpen dd. 12.01.2023 heeft gelet op de opgeworpen bezorgdheden evenwel bij vonnis gewezen op 12 januari 2023 een politieel sociaal onderzoek bevolen om een objectief beeld te krijgen van de situatie tussen partijen. Echter hebben wij tot op heden geen verder bewijs van dit politieel sociaal onderzoek mogen ontvangen. Onze dienst kan er dus ook niet vanuit gaan dat deze effectief werd opgestart en wat het uiteindelijke resultaat hiervan is. Betrokkene hield ons hiervan niet op de hoogte met nieuwe bewijsstukken.

In het vonnis staat vermeld dat er ernstige vermoedens zijn over intrafamiliaal geweld, aangezien deze medisch attest en foto's verwondingen. Echter kunnen wij dit niet staven met bewijsstukken. Wij werden niet in het bezit gesteld van deze info. Wij werden in het bezit gesteld van 7 ongedateerde foto's die voor onze dienst geen intrafamiliaal geweld aantonen. Daarnaast werd een vertaalde versie van het medisch attest doorgestuurd die ze in Tunesië heeft laten opmaken. Wat betreft de vertaling hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd is aangezien dit gebeurde door een beëdigd vertaler. In dit attest wordt verklaard dat betrokkene slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld van haar echtgenoot genaamd M.A. (...). Het is voor onze dienst niet duidelijk wie M.A. (...) is én welke familiale banden ze heeft met deze persoon. Betrokkene heeft destijds een procedure gezinshereniging opgestart in functie van haar toenmalige echtgenoot de heer E.F., K. (...). Aangezien de referentiepersoon niet wordt genoemd als dader en de echtgenoot van betrokkene, kunnen wij hier geen rekening mee houden.

Wat betreft de klacht die betrokkene in Tunesië heeft ingediend in de vorm van een proces-verbaal, hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd aangezien deze werd vertaald door een beëdigd vertaler. Echter hebben wij nooit het authentieke document ontvangen van de klacht betreffende slagen en verwondingen, voorgebracht bij de rechtbank van eerste aanleg in Tunesië. Zonder de authentieke PV's én medisch attesten kunnen wij geen uitsluitel geven over de vertaalde versies in hoeverre deze authentiek zijn. Bij gevolg kunnen wij geen rekening houden met deze voorgelegde documenten om effectief na te gaan of betrokkene al dan niet slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Tot op heden werden er geen bijkomende documenten meer voorgelegd.

Concluderend kunnen we stellen dat betrokkene wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen. Ze toont enkel aan dat er relationele problemen zijn. Relationele problemen kunnen echter niet gezien worden als intrafamiliaal geweld. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11§2, vierde alinea."

Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en haar advocaat over het (vermeende) huiselijk geweld, evenals met de stukken die zij in dit verband heeft voorgelegd, doch tot het besluit is gekomen dat de verzoekende partij wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen, dat ze enkel aantoont dat er relationele problemen zijn, dat relationele problemen echter niet gezien kunnen worden als intrafamiliaal geweld en dat zij zich hierdoor niet kan beroepen op artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Door nogmaals gewag te maken van "het huiselijk geweld en de bedreigingen die (zij) (...) heeft verkregen" en te stellen dat zij verschillende keren het slachtoffer werd van huiselijk geweld, dat haar echtgenoot haar verschillende keren heeft geslagen, dat zij hier ook de politiediensten van op de hoogte bracht en tevens een klacht indiende en dat voor haar deze situatie onhoudbaar werd, waardoor zij besloot om weg te gaan, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Ook het louter neerleggen van het "Proces-verbaal van verhoor (Mod./cat. 1)" van 1 augustus 2024, dat weerslag geeft van haar verhoor over de feiten die plaatsvonden tussen 19 september 2020 en 9 mei 2022, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel geenszins concreet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat zij zich wel degelijk op de uitzonderingsgrond, voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, kan beroepen. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij enkel relationele problemen aantoont, dat deze echter niet kunnen gezien worden als

intrafamiliaal geweld en zij zich hierdoor niet kan beroepen op artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

3.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, haar om bijkomende informatie had moeten vragen, minstens om bijkomende identiteitsdocumenten had moeten verzoeken, dat het immers de plicht is van de verwerende partij om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel de nodige informatie te vergaren, dat het *in casu* dan ook de plicht was van de verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op 3 april 2023 een hoorrecht opmaakte, dat zij in deze instructie de verzoekende partij informeerde dat zij op basis van de ontbrekende samenwoning overweegt om de verblijfsmachtiging in te trekken, dat deze instructie luidde als volgt: “(...) *In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.*”, dat deze instructie op 25 april 2023 aan de verzoekende partij aangetekend werd verzonden, dat de verzoekende partij in reactie op de instructies van 3 april 2023 documenten voorlegde om de ontbrekende samenwoning te verantwoorden, dat de verwerende partij niet voldoende elementen had om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 11, §2, vierde lid, dat daarom aan de verzoekende partij met de instructie van 6 september 2023 de kans werd gegeven om zich alsnog te beroepen op dit artikel door nieuw bijkomende stukken voor te leggen die dit moeten staven: “*Naar aanleiding van onze brief dd 03.04.2023 verklaarde u dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld. In het kader hiervan legde u reeds een aantal documenten voor. Zo legde u een bewijs voor dat u in België klacht indiende tegen uw partner. Onze dienst contacteerde het parket en hieruit bleek dat deze klacht geseponeerd werd omwille van onvoldoende bewijs. Gelieve alle stukken aan onze dienst over te maken die u bezit om uw verklaring dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld aan te tonen (vb het vervolg van de klacht die u in Tunesië indiende, medische verslagen, attest van verblijf in een vluchthuis,...)*”, dat deze op 13 september 2023 aan de verzoekende partij werd overgemaakt via mail en dat de dienst van de verwerende partij op 30 januari 2024 nieuwe stukken kreeg toegestuurd. Aldus blijkt dat de verwerende partij, toen zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, de verzoekende partij om bijkomende informatie heeft gevraagd. De verzoekende partij maakt met haar vaag betoog niet aannemelijk dat dit *in casu* niet volstond.

De verzoekende partij toont verder ook niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was bijkomende identiteitsdocumenten op te vragen, nog minder hoe het voorleggen van dergelijke documenten het nemen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden of verhinderen.

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar relatie met haar kind.

In de bestreden beslissing wordt hierover immers gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met de heer E.F., K. (...). Het koppel heeft 1 gezamenlijk kind, E.F., Y. (...) °2021. In de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 is vastgelegd dat zowel betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind. De omgangsregeling geeft niet aan op welk adres het kind officieel moet ingeschreven staan. Dit impliceert dat beide ouders gelijke rechten hebben met betrekking tot de omgang met hun kind en dat er geen exclusieve verblijfsrechtelijke aanspraken uit de regeling kunnen worden afgeleid. Betrokkene heeft niet voldoende onderbouwd noch aannemelijk gemaakt dat het ‘hoger belang van het kind’ in gevaar zou komen door de beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken. Het feit dat zij het ouderlijk gezag deelt met de referentiepersoon omtrent hun gezamenlijke kind betekent niet dat betrokkene op basis hiervan kan worden gemachtigd tot verblijf op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van de referentiepersoon. Gezien de ouders het gezag delen; is het dus aannemelijk dat betrokkene zich naar het buitenland wenst te begeven om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. In tussentijd kan de referentiepersoon instaan voor de zorgen voor hun kind totdat betrokkene haar verblijf hier in regel heeft gesteld. Gezamenlijk ouderlijk gezag impliceert immers niet automatisch de noodzaak van fysieke nabijheid, temeer daar de andere ouder – de referentiepersoon – in staat wordt geacht in te staan voor de dagelijkse

zorg van het kind gedurende de periode waarin betrokkene haar verblijfstatus in het buitenland opnieuw tracht te regulariseren.

Van andere familiale banden hier in België heeft betrokkene ook niets voorgelegd. Zij heeft zelfs in het proces verbaal verklaart dat ze geen enkel netwerk heeft in België.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. In de beoordeling van de gezinsomstandigheden dient te worden meegenomen dat de referentiepersoon – als ouder met gedeeld ouderlijk gezag – in staat wordt geacht om zorg te dragen voor het kind en diens dagelijkse behoeften te waarborgen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar zoon. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met haar kind, integendeel. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Het feit dat betrokkene haar minderjarige zoon een geldige verblijfskaart heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf en ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Naar aanleiding van het arrest dd. 03.03.2025 wordt de afhankelijkheidsband met haar minderjarig kind extra onder de loep genomen. Hierboven wordt er reeds aangehaald dat er in de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 is vastgelegd dat zowel betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind. Dit houdt in dat zowel betrokkene als de referentiepersoon het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind door deze twee ouders worden gedeeld.

Hoewel zowel betrokkene als de referentiepersoon het ouderlijk gezag over het kind uitoefenen en gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de wettelijke, affectieve en financiële zorg, impliceert dit niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Het hoger belang van het kind is een essentiële overweging bij het nemen van beslissingen waarbij het gezinsleven wordt geraakt. Echter betekent dit niet dat het verblijfsrecht van betrokkene automatisch gewaarborgd is. Het gedeelde ouderlijk gezag betekent niet dat fysieke aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is, noch dat betrokkene wordt vrijgesteld van de verplichting om haar verblijfsmachtiging te regulariseren conform de geldende procedures.

Indien haar verblijfsmachtiging wordt ingetrokken, dient zij haar verblijf opnieuw in overeenstemming te brengen met de wettelijke voorschriften, hetzij door een reguliere aanvraag vanuit het buitenland, hetzij – indien toepasselijk – door een procedure te volgen binnen België volgens de vastgelegde regels. De verplichtingen die voortvloeien uit het gedeelde gezag kunnen op afstand worden ingevuld, mede gezien de beschikbaarheid van moderne communicatiemiddelen en de mogelijkheid tot een bezoeksregeling. Dit betekent dat betrokkene niet noodzakelijk fysiek in België hoeft te verblijven om haar rol als ouder te vervullen en dat de intrekking van haar verblijfsmachtiging geen disproportionele schending van haar rechten of die van het kind vormt. In de zaak Nunez t. Noorwegen (2011) oordeelde het Hof dat het hoger belang van het kind niet exclusief mag worden geïnterpreteerd als een verplichting om een ouder verblijfsrecht te verlenen, zeker niet als er andere zorgfiguren beschikbaar zijn en er alternatieve communicatiemogelijkheden bestaan.

Volgens het arrest dd. 03.03.2025 werd er een onzorgvuldige besluitvorming gevormd doordat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet wordt toegelicht door betrokkene en dus klaarblijkelijk deze band niet van die aard beschouwt dat een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan. In vreemdelingenrechtelijke procedures geldt dat de betrokkene zelf de afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarige kind expliciet moet aantonen, vooral wanneer zij zich beroept op het hoger belang van het kind en artikel 8 EVRM om haar verblijf te rechtvaardigen. Hoewel er bij minderjarige kinderen en hun ouders een zekere afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen, is dit geen onweerlegbaar of automatisch verblijfsrechtverlenend gegeven. Het is aan de betrokkene om concreet aan te tonen dat haar fysieke aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van haar kind. Dit heeft betrokkene nagelaten om dit te staven en concreet aan te tonen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in eerdere rechtspraak (bijv. Jeunesse t. Nederland, 2014) verduidelijkt dat bij de belangenafweging ook rekening moet worden gehouden met de verblijfsrechtelijke situatie van de ouder en of deze zich bewust in een precair juridisch statuut heeft geplaatst. In dit geval heeft betrokkene de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren via de vastgelegde procedures, hetzij in België indien wettelijk toegestaan, hetzij door een aanvraag in het buitenland in te dienen. Dit toont aan dat er geen sprake is van een onomkeerbare scheiding tussen moeder en kind of van een schending van het hoger belang van het kind.

In dit geval heeft betrokkene niet overtuigend aangetoond dat haar fysieke aanwezigheid in België onmisbaar is voor het welzijn van haar kind of dat het hoger belang van het kind ernstig zou worden geschaad door haar afwezigheid. Bovendien betekent de intrekking van de verblijfsmachtiging niet dat betrokkene haar gezinsleven niet langer kan uitoefenen; zij heeft de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren conform de

geldende procedures, hetzij vanuit het buitenland, hetzij – indien toegestaan volgens wettelijke procedures – binnen België. Mocht betrokkene beslissen om haar verblijfsmachtiging te regulariseren vanuit het buitenland, gaat betrokkene ook maar voor een korte periode gescheiden zijn van haar minderjarig kind totdat zij haar verblijf geregulariseerd heeft. In afwachting van deze periode kan betrokkene met haar minderjarig kind contact houden via moderne communicatiemiddelen zoals reeds vermeld.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Indien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in wet bepaalde procedure volgen. In afwachting kunnen zij contact en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Onze dienst concludeert dat –op basis van de voorgelegde stukken en de voor onze dienst beschikbare informatie- de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.”

3.13. De verzoekende partij wijst er echter op dat haar kind bij haar ingeschreven staat, verblijft en woont en dat zij instaat voor de opvoeding van haar kind. Zij stelt dat het kind hier geboren is, hier steeds gewoond heeft, hier naar school gaat, opvoeding in het Nederlands volgt en haar herkomstland niet kent, dat het kind aldus al zijn belangen in België heeft, dat zij zich dan ook niet met het kind naar het buitenland kan begeven om aldaar een nieuwe aanvraag in te dienen, dat echter gezien de jonge leeftijd van het kind zij met het kind naar het herkomstland zou moeten reizen in afwachting van een visum, wat niet in het belang van het kind is, dat de belangen van het kind dan ook zouden worden geschaad.

3.14. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wordt erkend dat de verzoekende partij en de referentiepersoon, met wie zij niet meer samen is, een gezamenlijk kind hebben dat geboren is in 2021 en dat uit de meest recente omgangsregeling van 23 januari 2023 (zoals blijkt uit de verweernota doelt de verwerende partij op het vonnis van 12 januari 2023) blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen en dat dit impliceert dat beide ouders gelijke rechten hebben met betrekking tot de omgang met hun kind.

Echter meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoende heeft onderbouwd en aannemelijk gemaakt dat het hoger belang van haar kind in gevaar zou komen door de beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken. Zij wijst erop dat de verzoekende partij omwille van het gedeelde ouderlijk gezag geen machtiging kan bekomen op grond van gezinshereniging in functie van de referentiepersoon, doch dat zij naar het buitenland kan om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen (in functie van haar kind). In tussentijd kan volgens de verwerende partij de referentiepersoon instaan voor de zorgen van het kind tot de verzoekende partij haar verblijf in regel heeft gesteld, dat het feit dat er sprake is van gezamenlijk ouderlijk gezag niet automatisch de noodzaak impliceert van fysieke nabijheid, te meer daar de andere ouder – de referentiepersoon – in staat kan worden geacht in te staan voor de dagelijkse zorg van het kind en diens behoeften te waarborgen gedurende die periode. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij geen overtuigende elementen naar voor bracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij haar aanwezigheid ten allen tijde van elementair belang is en dat moderne communicatiemiddelen haar in staat kunnen stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met het kind.

De verwerende partij wijst er ook op dat het feit dat haar zoon een geldige verblijfskaart heeft, haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Daarnaast erkent de verwerende partij dat er een band is met het kind, doch wijst zij er opnieuw op – niettegenstaande het gestelde in het vernietigingsarrest nr. 322 754 van 3 maart 2025 van de Raad – dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Zij motiveert verder dat het gezamenlijk ouderlijk gezag inhoudt dat zowel de referentiepersoon als de verzoekende partij het gezag over het kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind delen, dat dit geen automatisch verblijfsrecht voor de verzoekende partij impliceert. Zij wijst er ook op dat het feit dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging is, niet betekent dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij automatisch gewaarborgd is. De verwerende partij herhaalt dat gedeeld ouderlijk gezag niet betekent dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België absoluut noodzakelijk is, noch dat de verzoekende partij wordt vrijgesteld van de verplichting haar verblijfsmachtiging te vragen volgens de

geldende procedures. Zij verduidelijkt dat bij intrekking van haar verblijfsmachtiging, de verzoekende partij een reguliere aanvraag vanuit het buitenland moet doen of – indien toepasselijk – een procedure in België volgen volgens de vastgestelde regels.

De verwerende partij meent dat de verplichtingen die voortvloeien uit een gedeeld gezag op afstand kunnen worden ingevuld, mede gelet op moderne communicatiemiddelen en de mogelijkheid tot een bezoekenregeling, dat dit niet betekent dat de verzoekende partij noodzakelijk fysiek in België dient te verblijven om haar rol als ouder te vervullen en dat de intrekking van het verblijf geen disproportionele schending van haar rechten van of die van haar kind vormt. De verwerende partij wijst op het arrest Nunez t. Noorwegen om te stellen dat het hoger belang van het kind niet exclusief mag worden geïnterpreteerd als een verplichting om de ouder het verblijfsrecht te verlenen, zeker niet als er andere zorgfiguren beschikbaar zijn en er alternatieve communicatiemogelijkheden bestaan.

De verwerende partij meent dat in vreemdelingenrechtelijke procedures de verzoekende partij zelf de afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarige kind expliciet moet aantonen, vooral wanneer zij zich beroept op het hoger belang van het kind en artikel 8 van het EVRM om haar verblijf te rechtvaardigen, dat hoewel er bij minderjarige kinderen en hun ouders een zekere afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen, dit geen onweerlegbaar en verblijfsrecht verlenend gegeven is, dat het aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat haar fysieke aanwezigheid in het Rijk absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van het kind, dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond en gestaafd.

De verwerende partij wijst er ook nog op dat bij een belangenafweging rekening moet worden gehouden met de verblijfsrechtelijke situatie van de ouder en of deze zich bewust in een precair juridisch statuut heeft geplaatst, dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft haar verblijf te regulariseren en er dus geen sprake is van een onomkeerbare scheiding tussen moeder en kind.

De verwerende partij wijst er nog op dat het kind op geen enkele manier verplicht wordt België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, alsook dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

3.15. De Raad wijst erop dat *in casu* sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, waarbij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aanvaardt dat er een inmenging is en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad dient te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekende partij overigens niet wordt betwist. De verblijfsreglementering, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga t. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Een weerspiegeling van de vereiste belangenafweging is terug te vinden in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, krachtens dewelke de verwerende partij rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks worden geraakt door de beslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging.

Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

3.16. In arrest nr. 322 754 van 3 maart 2025 wordt geoordeeld:

“De verwerende partij stelt dat het bestaan van het gezinsleven wel degelijk wordt aangenomen.

De Raad wijst erop dat artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat “de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling [...] niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven” en dat zij daarbij, luidens het vijfde lid, onder meer rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon. Deze bepalingen geven de verwerende partij dus een zeer ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of het al dan niet opportuun is om over te gaan tot het nemen van een beëindigingsbeslissing. Het is dan ook aan de verwerende partij om de bestaande feitelijke situatie van de verzoekster hierbij in rekening te nemen, en om concreet te beoordelen of de niet-betwiste gegevens die eigen zijn aan haar geval al dan niet verantwoord zijn dat het verblijf in België kan worden verder gezet. Een zorgvuldig bestuur vereist dat daarbij niet enkel rekening wordt gehouden met de elementen die door verzoekster worden voorgelegd maar ook met elementen die reeds door het bestuur gekend zijn en niet betwistbaar zijn.

In casu moet worden vastgesteld dat het bestuur de situatie van verzoekster kent: “Het koppel heeft 1 gezamenlijk kind, (...)” 2021. In de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 lezen wij dat betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind.”

De verwerende partij heeft dus zelf vastgesteld dat het kind minderjarig is en dat het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hoogstens 3 jaar oud was. Zij wijst er evenwel op dat door verzoekster niet duidelijk noch aannemelijk wordt gemaakt in welke mate het hoger belang van het kind zou worden geschaad door de bestreden beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken: “Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is,

noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. (...) Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.”

Echter, door te oordelen dat de band van verzoekster met haar kind niet van die aard is dat ze een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan omdat ze hierover geen toelichting heeft gegeven, vereist de verwerende partij in wezen dat verzoekster de afhankelijkheidsband van haar minderjarige kind zou aantonen, terwijl de twee ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige en zijn ouder. Uit de bestreden beslissing blijken geen elementen die dit vermoeden kunnen weerleggen. Het getuigt dan ook van een onzorgvuldige besluitvorming om te stellen dat doordat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet wordt toegelicht verzoekster klaarblijkelijk deze band niet van die aard beschouwt dat het een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan. Immers, de belangenafweging is gestoeld op het impliciete doch zekere standpunt van de verwerende partij dat verzoekster de afhankelijkheidsband van haar minderjarig kind expliciet had moeten aantonen, terwijl die wordt vermoed en uit de bestreden beslissing geen tegenindicaties voortliggen.”

In welke mate het opnieuw over hoofd zien door de verwerende partij van het feit dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, bij het gebrek aan aantonen van contra-indicaties, wordt vermoed, waardoor dit niet moet worden aangetoond door de verzoekende partij, een invloed heeft gehad op de weergegeven belangenafweging is de Raad niet volledig duidelijk.

Het is om deze reden opnieuw niet geheel duidelijk of de verwerende partij bij haar belangenafweging uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel dat de verwerende partij – behoudens het herhalen van de stelling *“Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen”* – meent dat er een gezinsband is en ook oog heeft gehad voor het vernietigingsarrest.

3.17. In elk geval is, hoewel een afhankelijkheidsrelatie – bij gebrek aan tegenindicaties – wordt vermoed tussen ouders en hun minderjarige kinderen, ‘de mate’ waarin het minderjarig kind afhankelijk is van de verzoekende partij wel een factor waarmee de verwerende partij gehouden is rekening te houden bij het in overweging nemen van het hoger belang van het kind, in het kader van de belangenafweging.

Gelet op wat voorafgaat, onderzoekt de Raad de hypothese dat de verwerende partij de aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie en voldoende hechte band tussen de verzoekende partij en haar kind en aldus het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt. De motieven van de bestreden beslissing hebben in die zin betrekking op de mate van afhankelijkheid van het kind ten aanzien van de verzoekende partij in het kader van het beoordelen of het hoger belang van het kind wordt geschaad bij een scheiding van de moeder.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing, in functie van het hoger belang van het kind, erop wordt gewezen dat dit kind op geen enkele manier verplicht is om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dat er dus geen verplichting is om zijn vertrouwde omgeving te verlaten en aldus het emotionele welzijn en de veiligheid van het kind niet wordt bedreigd of verstoord wanneer de verzoekende partij zich naar het buitenland zou begeven om aldaar een nieuwe aanvraag in te dienen. Evenzeer wordt erop gewezen dat het niet om een onomkeerbare scheiding gaat tussen moeder en kind.

De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden in haar verweernota – niet wordt gesteld dat het voor de verzoekende partij zonder meer mogelijk is om een aanvraag in te dienen in België in functie van haar minderjarig verblijfsgerechtigd kind (*“hetzij – indien toepasselijk – door een procedure te volgen binnen België volgens de vastgelegde regels”; “hetzij in België indien wettelijk toegestaan, hetzij door een aanvraag in het buitenland in te dienen”, “zij heeft de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren conform de geldende procedures, (...) hetzij – indien toegestaan volgens wettelijke procedures – binnen België.”*).

In de bestreden beslissing wordt nagegaan of een tijdelijke scheiding ingaat tegen het hoger belang van het kind.

De verwerende partij meent dat de verzoekende partij dit niet heeft onderbouwd en aangetoond, daar bij een terugkeer van de verzoekende partij naar het buitenland teneinde een aanvraag in te dienen de referentiepersoon kan instaan voor de zorgen van het kind en diens behoeften kan waarborgen, dat een gezamenlijk ouderlijk gezag op zich geen absolute noodzaak impliceert van fysieke nabijheid van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij geen overtuigende elementen naar voor bracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij haar aanwezigheid ten allen tijde van elementair belang is, dat moderne communicatiemiddelen haar in staat kunnen stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met het kind en er ook mogelijkheid is tot bezoeksregeling. De verwerende partij meent dat in vreemdelingenrechtelijke procedures de verzoekende partij zelf de afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarige kind expliciet moet aantonen, vooral wanneer zij zich beroept op het hoger belang van het kind en artikel 8 van het EVRM om haar verblijf te rechtvaardigen, dat hoewel er bij minderjarige kinderen en hun ouders een zekere afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen, dit geen onweerlegbaar en verblijfsrecht verlenend gegeven is, dat het aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat haar fysieke aanwezigheid in het Rijk absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van het kind en dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond en gestaafd.

3.18. De verzoekende partij betoogt dat haar kind bij haar ingeschreven staat, verblijft en woont en dat zij instaat voor de opvoeding van haar kind. Zij stelt dat gezien de jonge leeftijd van het kind zij met het kind naar het herkomstland zou moeten reizen in afwachting van een visum, wat niet in het belang van het kind is, dat de belangen van het kind dan ook zouden worden geschaad.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van de verwerende partij van 3 april 2023, waarin gewezen werd op de mogelijkheid tot intrekking van het verblijf van de verzoekende partij, stukken heeft voorgelegd. Zo heeft de verzoekende partij, zoals de verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing, het vonnis van 12 januari 2023 voorgelegd (administratief dossier, stuk 35). In dit vonnis kan op pagina 5 gelezen worden *“De rechtbank moet vaststellen dat Y. (...) sinds april 2022 – dat is bijna 9 maanden lang of bijna 2/3de van zijn jonge leven – exclusief bij mevrouw verblijft, eerst in Tunesië en dan in België. Mijnheer heeft tot op heden, noch in Tunesië, noch hier in België, gerechtelijke stappen ondernomen om contacten met Y. te vragen. Hieruit leidt de rechtbank af dat mevrouw de voornaamste zorgfiguur is van Y. (...). Het is in het belang van Y. (...) dat hij een veilige en warme thuis vindt in de gezinswoning bij zijn voornaamste zorgouder, mevrouw. Zij dient dan ook te worden gemachtigd om afzonderlijk verblijf te houden in de gezinswoning. Hierbij zal een betredingsverbod aan mijnheer worden opgelegd. (...)”*.

Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de mate waarin het kind afhankelijk is van de verzoekende partij en bij het beantwoorden van de vraag of een tijdelijke scheiding van moeder en het kind het hoger belang van het kind schaadt – waarbij zij oordeelde dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond daar bij een terugkeer van de verzoekende partij naar het buitenland teneinde een aanvraag in te dienen de referentiepersoon kan instaan voor de zorgen van het kind en diens behoeften kan waarborgen, dat zij geen overtuigende elementen naar voor bracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij haar aanwezigheid ten allen tijde van elementair belang is, dat in vreemdelingenrechtelijke procedures de verzoekende partij zelf de afhankelijkheidsrelatie met haar minderjarige kind expliciet moet aantonen, vooral wanneer zij zich beroept op het hoger belang van het kind en artikel 8 van het EVRM om haar verblijf te rechtvaardigen, dat het aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat haar fysieke aanwezigheid in het Rijk absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van het kind, dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond en gestaafd – is uitgegaan van de haar kenbaar gemaakte feitelijke gegevens en deze correct heeft beoordeeld, minstens blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom het feit dat het kind sinds april 2022 exclusief bij de verzoekende partij verblijft en zij instaat voor diens opvoeding, geen ander licht werpt op haar beoordeling. Er blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij de voornaamste zorgouder is.

Het feit dat de omgangsregeling in het vonnis van 12 januari 2023 niet aangeeft op welk adres het kind officieel moet ingeschreven staan alsook het feit dat geen exclusieve verblijfsrechtelijke aanspraken uit voormeld vonnis kunnen worden afgeleid, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing, dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven en dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft een machtiging aan te vragen op basis van een andere procedure, doet geen afbreuk aan de belangenafweging die dient gemaakt te worden in de bestreden beslissing, te meer gelet op de uitdrukkelijk bepaling van artikel 11, §2, vijfde lid waarin vermeld wordt dat de verwerende partij bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon in het Rijk.

De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.19. Het verweer in de nota met opmerkingen, die grotendeels een herhaling betreft van wat reeds uiteengezet werd in de motieven van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

3.20. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER